Ч. 64 Середа 20 марта (2 цьвітня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч, 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Німецке віче в справі словіньскої ґімназиї — Борба між Вольфом і Шенерером. — Відгомін робітничих забурень в Триєсті. — З француского парляменту.)

В Целлю відбули ся оногди надзвичайно численні збори німецкого населеня в справі словіньскої ґімназиї в Целлю. Заложено протест против дальшого істнованя рівнорядних кляс зі словеньским викладовим язиком в цельскій ґімназиї і ухвалено резолюцию, взиваючу всїх німецких послів, без огляду на те, до якого сторонництва они належали-б, щоби супротив брутального, обиджуючого Німців поступованя славяньских сторонництв та поведеня правительства в сїй справі, розпочали правительства як найострійшу опозицию і не занехали єї доси, доки квестия ческого університету в Берні і ґімназий: словіньскої в Целлю і ческої в Опаві не стане розвязаною на вдоволенє німецких сторонництв.

Борба між Вольфом а Шенерером що раз завзятійша. Вольф обїздить північну Чехію і старає ся витворити нову орґанізацию Всенімців під своїм патронатом против Шенерера і парляментарного сторонництва Всенімців. До ґрупи Вольфа приступило 5 послів: Пахер, Кучер, Чан, Герцоґ і Ліндер. Против сеї роботи Шенерер видав комунікат, в котрім каже: „Всенімцї не потребуть нової орґанізациї, бо парляментарний союз всенімецкий стоїть вірно при лінцкій проґрамі, з котрої не пропустив нї одної засадничої точки. Вольфа виключено з клюбу в інтересі чести сторонництва. Не Вольф є творцем лінцкої проґрами, лиш Шенерер. Нова орґанізация не опирає ся на ніякій иншій проґрамі, лиш на проґрамі Шенерера. Який отже титул має Вольф до того, аби грати ролю провідника?“ Шенерер винайшов для сторонництва Вольфа назву Ostdeutsche a для свого задержав назву Alldeutsche.

Карний суд в Терстї (Триєсті) засудив 25-лїтного робітника токарского Людвика Брандоліна за злочин публичного насильства при послїдних уличних розрухах на 6 місяців тяжкої вязниці; 19-лїтного пекарского робітника А. Манера за участь в збіговищу і злобне ушкодженє чужої власности на 15 місяців тяжкої вязниці; Н. Тошіого, котрий старав ся вирвати з рук поліциї одного арештованого на 9 місяців тяжкої вязниці; В. Міліха за публичне насильство на рік тяжкої вязниці, а Ґреґоровича на місяць строгого арешту за те, що висьмівав вояків. Видавець дневника Avanti одержав від намістництва повідомленє, що на підставі виняткових заряджень видавництво сего дневника завішено на необмежений час.

Передпослїдне засїданє француского сенату тревало до години третої рано. До цїлковитого порозуміня між сенатом а палатою послів в справі буджету не прийшло, тому сенат відбув ще в неділю пополудни формальне засїданє і аж відтак закрив свою сесию. — Палата послів приймила всї зміни, пороблені в буджетї сенатом і ухвалила остаточно цїлий буджет 367 голосами против 80. Засїданє закрито о годинї 5 над раном, в неділю. Найблизше засїданє нової вже палати відбуде ся дня 1 червня. Перед закритєм засїданя виголосив президент палати Дешанель промову, в котрій боронив парляментарного правительства і висказав надію, що палата буде стерегти свободи републиканьских законів. Посли розійшли ся серед грімких окликів: Нехай живе република! Речинець виборів нової палати послів установлено остаточно на 27 цьвітня. Сенат збере ся дня 3 червня.

Новинки.

Львів дня 1-го цьвітня 1902.

— **В справі краєвого конкурсу на рускі драматичні твори** оповіщує Видїл краєвий, щоби автори ненагороджених творів, котрі не залучили до надісланого твору окремо адреси, на яку має ся їм звернути їх рукопись, зробили се тепер найдальше до кінця мая л. ст. 1902, бо в противнім разї зарядить Видїл краєвий отворене коверти з адресою і на знайдену там адресу вишле рукопись. Рівно-ж можуть автори чи то їх повновластники, вилеґітимувавши ся, відобрати рукописи ненагороджених творів з архіву Видїлу краєвого.

— **Новий податок міский.** Скарбова секция львівскої ради міскої ухвалила оподаткувати всї в краю оперуючі асекурациї огневі. У Відни, Празі

---

39) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.
Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого виданя.)

(Дальше.)

Покріпляючий вітер повіяв від ріки на женщини, що вийшли на двір. Вже настав був вечер і по спеці дня настав холод. Будинки і доми пускали вже довшу тїнь, а на ріцї показало ся множество лодий з людьми, що вертали з некрополї.

Довкола них зеленів ся город, з котрого галузє з пахучими рожами підоймало ся в гору до поруча альтани княгинї. Славно звістний артист заложив був той город ще за часів Гатшепсу, а образ той, який він тоди мав перед очима, коли клав насїнє в землю і садив всадки, тепер по многих десятках літ по его смерти став ся дїйстностию. Він подумав був собі его яко ковр, на котрім стояло богато палат. Многі водні жили, позаганяні в ріжні сторони, на котрих плавали білі лебеді і творили ніби зариси рисунку, а ті фіґури, які они на нїм робили, були потїньовані ростинами всїлякої величини, форми і краски. Красні площі темно зеленої мурави творили всюди тло ткани, а з неї відбивали ся різко ріжнобарвні грядки цьвітів і гармонїйно уложених ґруп корчів, підчас коли старі, високі а рідкі дерева, з котрих многі попривозили були кораблї Гатшепсу з Арабії до Єгипту, надавали цїлости достойности і поваги.

На листю, цьвітах і стеблах сьвітили ся тепер ясні каплї, бо лише що недавно скроплено сьвіжою водою цїлу ту часть города, що була положена близько дому Бент-Анати.

По тамтім боцї города обпливав Ніль островець, на котрім зеленїли ся добре удержувані сьвяті гаї Амона.

З альтани Бент-Анати було добре видко некрополю по тамтім боцї ріки. Там тягнули ся ряди сфінксів, що ішли від того місця, де лодки приставали, аж до величезної будівлї Аменофіса III. з своїми кольосами, найбільшими в Тебах, та до Сеті'вого дому і до сьвятинї Гатшепсу. Там стояли довгі робітнї бальзамкників та виднїли ся улицї повні домів жителів міста померших. Найдальше на заходї підносили ся лібійскі гори з множеством гробниць а поза ними і закрита ними тягнула ся долина з королївскими гробами.

Мовчки споглядали женщини на захід.

Сонце доходило вже до овиду; тепер дійшло до него, ось і щезло поза горами, а коли небо покрило ся красками, що подобали на ясне золото, на огнисті рубіни та на розтоплені ґранати і аметисти, тоди понеслись зі всїх сьвятинь довкола вечірні піснї, а обі приятельки впали на колїна, укрили лице в листю рож, що вкривало поруче альтани і молили ся з цїлого серця.

Коли знову підняли ся, спускала ся вже ніч на землю, бо сумерк в Тебах єсть короткий. Лиш денеде пересували ся по небі рожеві хмарки, і оно ставало що раз темнїйше, і зблїдло поволи, коли зійшла вечірня зоря.

— Менї якось так легко на души — відозвала ся Бент-Анат і вітхнула глубоко. — Чи й в твою душу вертає спокій?

Неферт покивала головою, що нї.

Княгиня повела єї до лавочки, сїла собі коло неї і відозвала ся знову:

— Твоє бідне серце зранене. Тобі змерзили минувшість і тобі лячно будучности. Позволь же, нехай поговорю з тобою отверто, хоч би тобі то й прикро було. Ти недужа а я хотїла би тебе вилїчити. Послухаєш мене, коли я буду говорити?

— Та говори — сказала Неферт.

— Говорити — відповіла княгиня — то не моя річ, але дїлати, а менї здає ся, що я знаю, що тобі бракує і длятого хочу тобі помочи. Ти любиш свого мужа; обовязок забрав тобі его а тобі здає ся, що він тебе покинув і що ти лишила ся самотна на сьвітї. То зовсїм природно! Але ті, котрих я люблю, мій батько і мої братя, пішли також на війну, моя мати вже давно померла, а ту благородну женщину, котру менї король лишив за товаришку, смерть також забрала перед кількома недїлями. Глянь на се на пів опустїле місто, що єсть моїм домом. Когож можна самотнїйшою назвати, тебе чи мене?

і Триесті вже давнійше введено такий податок в висости 5%. Проект такий ухвалений опісля радою міскою, буде предложений соймови до ухвали.

— З перемискої епархії. Презенту на Розбір округлий одержав о. Сената Йоан. — Канонічну інституцию одержали оо: Миколаевич Конст. на Теглів, Волошиньский Василь на Махнів, Борис Сим. на Хлівці. — До кан. інституциї завізвані: Дуркот Алекс. на Долини, Венгринович Волод. на Накопечне. — Відзнаки крил. одержали о. Йоан Даниляв, парох в Радружи. — Сотрудництва одержали оо.: Саломон Лев в Потелици. Посікира Михайло в Каменці лісній. — Завідательство в Горинях одержав о. Каранович Йосиф. — II. орд. комісарем шкільним на деканат бідкий іменований Володимир Калужняцкий, парох в Бортнім. — Правительство продовжило дотацию з рел. фонду на дальший один рік для сотрудника в Зіболках, і призволило на таку саму дотацию для сотрудника надати ся маючого парохови в Тарнаві.

— З товариства „Зоря“ у Львові. Загальні збори товариства руских ремісників „Зоря“ у Львові за рік 1901 відбули ся при численній участи членів товариства в неділю дня 23 марта о 4-ій годині пополудни. Збори відкрив голова товариства п. В. Нагірний, вказуючи в своїй промові на успіх та житє товариства, яке чимраз сьвітлійше розвиває ся, та бажаючи і на будуче такого гарного розвою товариства, яке оно є доси. Потім відчитано протокол з послідних загальних зборів та справоздане виділу за рік 1901. Виділ в минулім році відбув 28 засідань, на яких полагоджував біжучі справи товариства. Заходами виділу устроювано в комнатах товариства аматорскі представленя, вечерки, вечерниці з танцями, прогульки і иншого рода товариські забави. Так як попередними літами так і сего року уряджено концерт в 41 роковини смерти Т. Шевченка в великій сали „Народного Дому“, уряджено „просфору“ та „сьвячене“, удержувано для членів часописи та бібліотеку, що числить 301 книжок а 450 томів. — Виділ почув ся до обовязку зложити прилюдну подяку: П. Т. совітови „Народного Дому“ за майже безплатне відступлене комнати для товариства, Хв. тов. асек. „Днїстер“ за дар 100 К на будову власного дому, Соймови і Раді міста Львова за щорічну підмогу, редакциям руских часописий за безплатне поміщуванє оповісток товариства, драм П. Сушкевичеви і Е. Озаркевичеви за безплатну пораду лїкарску для членів товариства, дрови Кост. Левицкому за безплатну пораду правничу, ВП. Папям: п-нї О. Дуткевичівній і п-нї Ідї Гувя-Данек, як також ВП. Панам: К. Устияновичеви, С. Леонтовичеви, Паньковп і С. Вінцковскому, що не відмовили товариству своєї участи в сегорічнім Тарасовім концертї, а причинились до звеличеня его, п. Т. Купчиньскому диригентови хору за працю і труд около хору товариства, вкінци ВП. Папям, що брали участь в сегорічнім концертї в честь Шевченка, кружкови аматорскому та всїм тим, що не щадили працї около Товариства, та причинили ся хоч найменшим датком на цїль товариства. — Стан фонду товариства представляє ся так: Доходу з позістальностию 3.065 К. 49 с., розходу 1.825 К. 56 с.: позістає чистого доходу на рік 1902 1.239 К. 93 с. Фонду будови власного дому 5.730 К. 36 с. — З огляду, що в сїм роцї товариство мало богато хорих членів, що спричинило зменшене фонду резервового, бо виплачено хорим 610 К., загальний збір рішив разі знизити запомогу хорим тижнево з 10 К. на 8 К., та скликати надзвичайні загальні збори в цїли зміни статута, аби можна підвисшити членьскі вкладки. — В склад нового виділу війшли: члени почетні: Василь Нагірний голова, др. Кость Левицкий і др. Петро Сушкевич; члени виділу: Петро Тиблючиньский містоголова, Онуфрий Пащак секретар, Антін Оприск касиер, Тома Костецкий поборець, Евстахий Данилюк бібліотекар і Йосиф Данилюк; заступниками виділових вибрано: Василя Шевчука, Льва Гоца і Ом. Мартинова; до комісиї контролюючої війшли: Іван Криловский і Іван Вуйцїк.

— Похибка друкарска. Наші читателї мусїли вже й самі зміркувати, читаючи у вчерашних новинках про „Подорож з жандармами“, що там щось не до ладу. Остаточно міг був хтось собі погадати, що то смерть названо піби „подорожию“ на тамтой сьвіт; але й таке порівнанє було тут не на місци, бо на тамтой сьвіт чей же ніхто вже не їде з жандармами; туди вже кождий машерує сам про себе. — От стала ся проста похибка друкарска; замість „Похорон з жандармами“ видруковано „Подорож з жандармами“. Але хто зважить, що то вчера був латиньский „обливаний понедїлок“. той не подивує ся і вибачить.

— Із Стратина пишуть нам: Дня 24 марта с. р. вечером зібрав ся був кружок родинний в пропінацийнім домі Мошка Волковича в місточку Стратині, а то: Іван Мелник, Никола Мелник, Никола Мелник, син Івана, Андрух Мелник і жінка его Настя, та відбули величаве закінчене ярмарку, який в той день відбував ся „вправами“ на кулаки і палиці. Конец тих „вправ“ був такий, що менше вправного в такім „фехтованю“ Андруха Мелника винесли непритомного, обкровавленого з розбитою головою і пораненим лицем на віз та відвезли до дому, а на другий день приїхав до тяжко побитого лїкар з Рогатина. Але на тім не скінчило ся, бо на третий день приїхала комісия судова з Рогатина з двома лїкарями. Побитий лежить смертельно хорий. А всему тому винувата горівка — каже наш дописуватель, котра тутешним людем так засмакувала, що по цїлих днях пють по шинках і лишають гірко запрацьований гріш жидам на добробит а собі на загибель. А ми додамо: Не горівка тому винувата анї не жиди, але темнота і натура як у худобини, ба ще поганїйша, бо худобина працї не буде пити горівки.

— Померли: Мальвина з Поляньских Прохимовичева, вдова по сьвященику, дня 29 марта, в Крехові, в 70-ім роцї житя; — Олександра з Кмицикевичів Гоцка, жена пароха в Колоденци, дня 31 марта в 23-ім роцї житя.

Конкурс.

Головний Виділ Тов. „Просьвіта“ у Львові оголошує отсим на підставі „Статуту фонду імени Івана Череватенка на видаванє премій за науково-популярні книжки“ конкурс на написанє науково популярної розвідки в українській мові, в квоті 200 К.

Конкурсовий твір має відповідати отсим вимогам:

Мусить бути оригінальний, нїгде еще не друкований, та популяризовати здобутки сьвітової науки.

Дотичний твір не може захвалювати неволї, пановання одного народу над другим або громадского стану над другим, а також не може бути змісту конфесийного.

Українська мова твору мусить бути проста, зрозуміла кождому, письменному Українцеви на всьому просторі, де живуть наші люди.

— Мене — сказала Неферт. — Бо нїхто не єсть так самотний як женщина, котра розлучена з чоловіком загибає з туги за ним.

— Але ти віриш в то, що Мена тебе любить? — спитала Бент-Анат.

Неферт зловилась рукою за серце і потакуючи кивнула головою.

— То він верне а з ним і щастє.

— Та я того сподїваю ся! — відповіла Неферт з тиха.

— А хто сподїває ся — сказала на то Бент-Анат — той має щастє будучности. Скажиж, чи була би ти міняла ся з богами, доки Мена був при тобі? Нї! Ну, то ти аж надто щаслива, бо маєш і наймилїйшу згадку, щастє минувшости. А щож теперішности? От я говорю а єї вже нема! Тепер же питаю ся тебе, а якуж я розкіш можу згадувати та якого певного щастя можу я сподївати ся?

— Ти не залюблена — сказала Неферт. Ти ходиш як той місяць холодна заєдно своєю дорогою. Що правда, ти не зазнала найбільшого щастя, але за то й не зазнала горя.

— Якого горя? — спитала Бент-Анат.

Горя туги, що палить серце як би поломінию Сехета — відповіла Неферт.

Княгиня задумана споглядала довго в землю; відтак зняла очи в гору, подивила ся живо на приятельку і сказала:

— Ти помиляєш ся! Я знаю і любов і тугу. Але підчас коли ти дожидаєш лиш сьвята, щоби убрати ся в стрій, що єсть твій власний, то моя дорогоцінність хиба лиш на стілько моя як та перла, котру я виджу, що она сьвітить ся на днї моря.

— Ти залюбила ся? — спитала Неферт радістно зворушена. — О, коли так, то я дякую Гатгорі, що она преці раз доторкнула ся твого серця. Донька Рамзеса не потребує аж кликати нурків, щоби її добули дорогоцінність з моря. Она лиш рушить пальцем, а перла вирине сама з моря і ляже в піску коло єї маленької ніжки.

Бент-Анат усьміхнула ся і поцїлувала Неферту в чоло та сказала:

— Як то тебе зворушило і порушило твого духа та язик! Коли дві струни настроєні однаково, то скоро одну рушиш, забренить зараз і друга, каже мій учитель музики. Менї здає ся, що ти би слухала мене аж до рана, як би я стала тобі розказувати про мою любов. Але ми не на то вийшли до альтани. Отже слухай! Я так само самотна як і ти, я не так щаслива в любови як ти, мене жде лихо зі сторони Сетї'вого дому, а все-таки мене не опускає відвага і я рада з того, що жию. Чим же то пояснити?

— Ми, бачиш, не однакової вдачі — сказала Неферт.

— То правда — відповіла Бент-Анат — але ми обі молоді, ми женщини, і хочемо добра. Мене за вчасно відумерла матір, і нїхто менї не показував дороги, мене слухали вже тогди, коли менї найбільше було потреба, щоби мене хтось вів. Тебе виховувала матір, котра пишала ся своєю донечкою, бо ти була ще дитина і позваляла їй — бо то її було дуже до лиця — мрити і бавити ся та не зборонила тобі нїчого. Аж ось Мена тебе засватав. Ти полюбила єго щиро, але через довгі чотири роки був він лиш кілька місяців при тобі; матір лишила ся при тобі і ти ледви то добачала, що она за тебе завідувала твоїм домом та брала на себе всї труди господарства. Ти мала велику забавку, котрою займала ся цїлими днями, думала о Менї, мала цїль для тисячних мрій, свого далекого милого. Я то знаю, Неферто; все, що ти через двайцять місяців, видїла, чула, відчувала, відносило ся лиш до него і до него самого; преці в тім нїчого злого! Отсї рожі, що ростуть коло моєї альтани, радують нас обі; але як би їх городник часто не притинав та не привязував пальмовим ликом, то они би з сії землї виросли борзо в гору, закрили би менї двері і вікна і я сидїла би в темноті. Закинь на себе отсю хустку, бо вже холодно і роса зачинає падати, та слухай мене дальше! — Найкрасше чувство любови і вірности вибухло неспинюванє без міри в твоїм замріянім серци та затемнює твою душу і духа. А менї здає ся, що правдива любов повинна бути благородним деревом овочевим а не якимсь буйним буряном. Я не роблю тобі докору, бо ті, що повинні були бути твоїм городником, не добачили того, що з тобою діяло ся, або не хотїли того добачити. Та й я, бачиш, доки ще носила дитинячу косу, робила також лиш то, що менї сподобало ся. Я не любила нїколи мріти; любила лиш шалену забаву з братами, конї та соколи; они казали нераз, що у мене серце як у хлопця, а я таки охотно була би хотїла бути хлопцем.

— А я нїколи — сказала Неферт тихо.

— Бо з тебе рожечка, моя любка — говорила Бент-Анат дальше. — Коли менї було пятнайцять лїт, то я мимо всеї шалености була якась така невдоволена, так мене все гнївало, так нїхто не міг менї догодити, мимо того що всї мене любили і були добрі для мене! Аж ось стало ся одного разу, — вже чотири роки тому назад, то було на короткий час перед твоїм з ним весїлєм — що т то закликав мене грати з ним на дощинцї [1]). Ти знаєш як зручно уміє він побідити свого противника; але того дня він якось мало уважав і я виграла два рази раз по раз. Я з великою радостию схопила ся та поцїлувала єго в єго красну, велику голову і сказала: Величного

---

[1]) Була то гра дуже подібна до шахів. В Медінет Габу збереглo ся на памятнику з'ображенє, як Рамзес III. грає на дощинцї з якимись дївчатами, може зі своїми доньками.

Твір не може бути менший обємом як два аркуші друку, рахуючи в аркуші 40 тисяч літер.

Праці належать присилати до головного Виділу Тов. „Просьвіта“ у Львові в речинці двох років від дня нинішного оголошеня і то так, що твір має бути без підпису а власноручний підпис має бути поміщений в осібній запечатаній коверті.

Принятий твір зістає власностию автора, але друкуючи єго автор мусить придержувати ся повисших условин.

За головний Виділ Тов. „Просьвіта“

У Львові дня 3 марта 1902 р.

Др. Кость Левицкий, заступник голови.

Ол. Темницкий.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 1 цьвітня. Вчера вечером відбув ся в цісарскій палаті родинний обід, в котрім крім Монарха взяли участь всі перебуваючі у Відни члени цісарского дому.

Преторія 1 цьвітня. Бюро Райтера доносить: Заходи Шальк-Бурґера, аби зіткнути ся і порозуміти ся з Штайном, доси не увінчали ся успіхом. Девет і Штайн перейшли головний зелізничий шлях і не знати, де під сю пору перебувають.

Білгород 1 цьвітня. Доносять з Константинополя, що Туреччина одержала вість, немов би Болгария наміряла змобілізувати свою армію і поробила вже до того приготовленя.

Константинополь 1 цьвітня. Туреччина згромадила вже в Альбанії і Македонії 85.000 войска, крім того видано поручене аби з Малої Азиї спроваджено як найскорше ще 40.000 вояків.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„З живого і мертвого“** новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по ціні 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цінах:

1. Книга довжників . . .	аркуш	по	10 сот.
2. Замкненя місячні .	2 аркуші	„	5 „
3. Інвентар довжників .	аркуш	„	5 „
4. „ вкладників .	„	„	5 „
5. „ уділів	„	„	5 „
6. Книга головна	„	„	10 „
7. „ ліквідацийна .	„	„	10 „
8. „ вкладок щадничих	„	„	10 „
9. „ уділів членьских	„	„	10 „
10. Реєстр членів	„	„	10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

бога, героя, під котрого ногами вють ся чужі народи, того, котрого обожають нарід і єреі, побідила дівчина! Тогди він лагідно усьміхнув ся і сказав: Таже небесні цариці бувають иноді сильнійші як небесні царі, та й наша богиня побіди Нехеб єсть женщиною. — Відтак він споважнів і говорив дальше: Мене називають богом, моя дитинко але я лиш в однім чую ся справді божественним, а то в тім, що можу кождої хвилї показати ся в найбільшій мірі пожиточним в роботі, тут можу спиняти там помагати [2]). Я лиш длятого подібний до бога, що ділаю і творю великі діла. — Сї слова, Неферто, як би яке насїнне зерно впали в мою душу. Аж тогди нараз я зміркувала, чого менї не достає; а коли кілька неділь пізнїйше тато з твоім чоловіком і сотками тисячів борців вибрав ся на війну, то я постановила собі статись достойною божественного батька і бути також пожиточною в моім кружку. Ти не знаєш всего, що робить ся в онтих домах позаду під моім проводом. Триста дівчат прядуть там чистий лен і роблять з него полотняні обвязки до ран борців; богато дітий і старих жінок шукають зіле на горах, а другі перебирають їх після приписів лїкарів; в кухнях не лагодять пити, але варять овочі в цукрі для милих нашому серцю та для недужих на війнї. Там солять мясо і сушать та вудять для походу войска через пустиню. Пивничник не доглядає того, щоби було чим запивати ся на пирах, лиш приносить менї вино у великих камінних збанках, а ми зливаємо єго для борців в бордюги, котрі добре затикаємо, а ліпші роди зливаємо в міцні фляшки, котрі добре обліплюємо смолою, щоби вино не зіпсувало ся в дорозї і покріпляло серця героів. Все то та й ще більше стоіть під моім проводом і на моій голові і в тяженькій роботї днї менї минають. А в ночи не спосилають боги на мене сонні привиди, бо по тяжкім утомленю засипляю твердим сном. Але я знаю, що з мене єсть якась користь, і гордо підношу голову, бо ось я таки в чімсь подібна до мого великого батька; а коли король мене собі спогадає, то я знаю, що він тішить ся тою роботою своєі дитини. От я вже й договорила до кінця та ще лиш скажу: Пристань до мене, Неферто, працюй зі мною, покажи, що й з тебе єсть пожиток та спонукай Мену, щоби він не лиш з любовю, але й з гордостию згадував свою жінку.

Неферт схилила поволи головку до неі, обняла за шию обома руками і розплакалась на єі груди як мала дитина. Наконець стямилась і просячи відозвала ся.

— Приймиж мене до своєі школи та научи бути пожиточною.

— Таже я то знала — сказала Бент-Анат усьміхнувшись — що тобі лиш треба проводу. Вір менї, не задовго будеш уміти погодити вдоволенє з тугою. А тепер послухай ще отсе: Вертай тепер до своєі матери, бо то вже пізна пора, і май любов для неі, бо так велять боги. Завтра навідаю ся до Вас та попрошу паню Катуті, щоби она віддала тебе менї за товаришку на місце моєі померпюі приятельки. Позавтра перенесеш ся до моєі палати. Будеш мешкати в тих комнатах що й покійниця та зачнеш як і она помагати менї в роботї. Нехай благословенна буде ся хвиля!

(Дальше буде).

[2]) В руках королїв так само як і богів знаходять ся їх ознаки: кривулька (закривлена палиця) і нагайка, та може бути, що они нагадували обовязок короля: спиняти і прискорювати.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).